

IV.

Ve víru politických svárů. Porušení zákona přísného utajení.

Má instituce stojí uprostřed všech ostatních evropských institucí, mnohem známějších a starších, jako nedávno snesené vajíčko, o kterém se ještě neví, co se z něj vyklube. Já jsem uhnížděna na samotném jejím vrcholku, odkud by byl krásný výhled dodaleka, kdyby Brusel nebyl stále ponořen v mlhách, z nichž nekonečně kape déšť. Poslední patro je navíc zahaleno v mračnech politické zloby. Jsou v něm usídleny sekretariáty politických skupin. Socialisti, liberálové a lidovci si navzájem dennodenně kříží cestu, ač by se nejradši ani neviděli.

Jakou hříčkou osudu se z nich stali sousedé, nucení snášet obtížné soužití? Členům politických skupin dal osud do vínku těžký úděl utajovat své plány před politickým nepřítelem a být neustále v pokušení nenápadně zjistit, co se před nimi snaží utajit on. Jakmile byli povýšeni mezi evropské úředníky, začali se sužovat nepochopitelnými obavami, hrýzt se zbytečnými nenávisťmi a žít v zajetí nutkavého pocitu, že jsou pronásledováni. Zřejmě o nich rozhodl jakýsi Centrální evropský mozek. Jeho důvody jsou nasnadě. Jistě si řekl, že všichni ti politici jsou z jednoho škopku, ústa mají plná velkých slov, hlavy ponejvíce prázdné, a tudíž jim bude nejlépe pospolu. A tak se stalo, že byli všichni umístěni do posledního patra.

Centrální mozek je nepochybně s tímto uspořádáním evropských věcí politických skupin vrcholně spokojen. Milujte se anebo se požerte, dá ještě úředníkům poslední radu. A sedmého dne vypne sám sebe, aby si po vši té práci trochu pohověl. Po něm ať třeba nastane potopa.

Mé jmenování do politické skupiny se mu zřejmě vymklo z rukou. Navzdory tomu, že nepatřím k žádné straně a Centrální mozek nemůže mít nejmenší tušení o mém světonázoru, jsem přidělena k Evropské lidové straně. Ocitnu se v ní jako kukaččí mládě v hnízdě, do kterého zcela jistě nepatří, ale jaksi mu nezbývá, než aby tam zůstalo a snažilo se vycházet se všemi nevlastními sourozenci, jak to nejlépe jde. Přitom může doufat, že mu jednou narostou křídla a odlétne za svým pravým domovem. Kromě systému kukačky má však administrativa v zásobě ještě další skrytá kouzla. Ač jsem nyní lidovec, od své strany a adoptivní matky jsem velmi daleko. Moje kancelář se nachází na zcela opačné straně patra, mezi socialisty a liberály, takže jsem vlastně v kleštích nepřátel.

První dny všechen ten politický rumrajch nedůvěřivě pozoruju. Socialistická stážistka proniká pod sebemenší záminkou do mé kanceláře, snad aby se zmocnila tajných lidoveckých materiálů. Podle všeho již navázala vztah s liberální Branimírou Damiánovou Cvetanovou, která mi byla od počátku podezřelá tím, že si přivlastnila desky určené mně. Lámu si hlavu s tím, zda se socialistka Susanne neobává, že ji styky s nepřítelem zkompromitují. Nebo mají její snahy o sblížení jiný účel, čistě špionážní?

Od nadřízených je mi nakázáno se nikomu o tom, co právě dělám, nezmiňovat. Také si mám pečlivě zavírat šuplík a nic nenechávat na stole. Ve své osamělé kanceláři jsem vydaná napospas politickým šarvátkám a není mi jasné, jak jim čelit. Měla bych být poslušná matky strany, ale netuším, co po mně vlastně žádá. Utěšuju se tím, že nemám co vyzradit, protože zatím nic nevím. A tak se na socialisty a liberály jen nedůvěřivě usmívám.

